

Піч

Микола Вінграновський

Зірок запізнілі курчата
Розбіжаться від мене в ніч —
Вибігай за село стрічати,
Моя посивіла піч!

Приголублю твою затулу,
І під струнами рогози
У кімнату мене вези,
Теплотою всміхайся чуло...

Хай не шестеро буде нас,
Хай один я прийшов поки що —
Твого комина чортів бас
Соловейком мені засвище.

Коли мати, забувши втому,
Вже не вмістить за стіл родини —
Будеш їсти свою солому
Й подивлятися на годинник*.

І тоді, коли я з двора
Прийду снити дитинним спомином, —
Ти всміхатимешся, стара,
І в минуле зітхатимеш комином...

Стане день за твоїм порогом —
Будеш мрійно мене проводжати
Димарем своїм зверху хати,
Голубою хустиною з нього...

І коли закружляє ніч —
Встану я в твоїх мріях чулих!
Ти забудеш зітхнути, піч,
Своїм комином у минуле.

* - В ранній редакції (1962) стоїть "І поглядать на годинник"